Gloriosul jubileu al „Scînteii"

Se împlinesc 25 de ani de la apariția primului număr legal al ziarului „Scînteia", organ al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, eveniment remarcabil pentru toată presa românească.

Ducînd mai departe nobilele sale tradiții din perioada ilegalității, cînd, în pofida opresiunii instituite de regimul burghezo-moșieresc, s-a situat în prima linie a luptei împotriva fascismului, pentru apărarea independenței și suveranității țării, pentru stringerea în jurul partidului a celor mai largi forțe democratice și patriotice, „Scînteia" și-a făcut din slujirea cu devotament a politicii partidului țelul său suprem.

Participînd nemijlocit, în sfertul de veac care s-a scurs de la Eliberare, la marile acte ale istoriei patriei, sub conducerea și îndrumarea partidului, „Scînteia" — ziarul cel mai răspîndit din țară — s-a manifestat ca o prezență viguroasă în toate domeniile de activitate, ca un factor de dinamizare, de influențare și mobilizare a opiniei publice.

Perfecționîndu-și mereu activitatea, lărgindu-și necontenit aria de investigație, capacitatea de a oglindi multiplele aspecte ale realității, atrăgînd un activ valoros de colaboratori și corespondenți, „Scînteia" și-a cîștigat locul de merit în fruntea presei românești, devenind o autentică tribună a opiniei publice, îndeplinindu-și cu cinste rolul de instrument al partidului în uriașa operă de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate. Militînd zi de zi pentru perfecționarea relațiilor economice, a raporturilor sociale, pentru înflorirea personalității umane, „Scînteia" onorează prestigiul pe care l-a cîștigat, încrederea și prețuirea de care se bucură în rîndurile maselor largi.

Slujind prin forța cuvîntului partinic interesele fundamentale ale poporului, „Scînteia" oglindește politica externă activă a partidului și statului nostru, politică de prietenie și colaborare frățească cu țările marii comunități socialiste, de solidaritate și sprijinire hotărîtă a mișcării de eliberare a popoarelor, de extindere și dezvoltare a relațiilor de cooperare cu toate națiunile lumii.

Oferind, ca întotdeauna, un model pentru întreaga noastră presă, însușindu-și pe deplin spiritul fierbinte al recentului forum al comuniștilor români, „Scînteia" mobilizează masele la traducerea în viață a măreților obiective pe care cel de-al X-lea Congres al partidului le-a pus în fața țării și a poporului nostru.

Cu prilejul acestui jubileu glorios, aducem un cald salut redacției și colaboratorilor ziarului „Scînteia", urîndu-le noi și însemnate succese în activitatea ce o desfășoară.

ARTA MIȘCĂRII

GIMNASTICA ARTISTICĂ

„Artistica", egală cu gimnastica sportivă în contextul teoretic al gimnasticii, a început lupta pentru cucerirea unei poziții care s-o aducă practic la nivelul surorii sale, deja aureolată cu cîteva rezultate anterioare și actuale.

O mînă de inimoase propagatoare ale acestui frumos sport, destoinice eleve de altădată ale acelei care a fost pentru noi toți un exemplu de muncă susținută, forță creatoare, exemplară pasiune profesională și dăruire totală — regretata Ioana Mănescu —, aceea ce a făcut să se ridice în picioare o imensă masă de oameni din îndepărtata Australie care, scandînd repetarea ansamblului artistic creat de ea, a înscris poate primul bis în istoria întrecerilor sportive, continuă să transmită, la rîndul lor, emoții estetice tuturor acelora ce privesc sau practică această disciplină în care muzica și sportul se îmbină într-un tot artistic perfect armonizat.

Sport creat anume pentru sexul... frumos, gimnastica artistică își cîștigă din ce în ce mai multe simpatizante în rîndul tinerelor și popularitatea de care a început să se bucure, ne face să credem că în curînd va deveni o demnă rivală a gimnasticii sportive, ceea ce, desigur, nu este decît de salutat, știut fiind că concurența dintre valori reprezintă cel mai bun stimulent pentru îmbunătățirea calității.

Personal, găsesc gimnastica artistică la fel de frumoasă ca gimnastica sportivă și dacă cineva m-ar întreba pe care din ele două aș alege-o de-ar fi s-o iau de la capăt, aș răspunde, fără nici o ezitare : pe amîndouă. Cum acest lucru este deja tardiv, nu-mi rămîne decît să consemn ambiția și perseverența colegelor de breaslă, care au făcut ca în aceste zile, la Varna, să fie prezente cele mai bune reprezentante ale gimnasticii artistice din țara noastră.

Pentru prima oară, țara noastră va fi prezentă la campionatul mondial de gimnastică artistică cu o echipă completă, plină de dorința afirmării pe plan internațional, afirmare care să răsplătească munca de creație a antrenoarelor și efortul depus de fiecare gimnastă în parte.

În Bulgaria, pe malul Mării Negre, Varna s-a pregătit să primească, în noua sală special amenajată, cele mai bune echipe de gimnastică artistică din întreaga lume. Campioanele de ieri vor trebui să țină piept noilor pretendente, valului de tinerețe din ce în ce mai masiv în concursurile de astăzi. Participantele, mai numeroase ca-n alți ani, și mai pregătite, ridică ampioarea acestei confruntări la nivelul pe care-l cere însăși titulatura concursului, demonstrînd din ce în ce mai evident că gimnastica artistică și-a cîștigat autoritatea în foarte multe țări și că nu va fi, poate, departe timpul cînd se va înscrie printre sporturile olimpice.

Echipa noastră, tînără ca vîrstă și tradiție, a pornit la acest campionat cu gînduri mari, lucru demn de admirat atunci cînd ai ca partenere de concurs echipe cu tradiție și cu rezultate excepționale în concursurile anterioare.

Fără a subaprecia echipa noastră, trebuie să recunoaștem că reprezentativele Uniunii Sovietice, Bulgariei, Cehoslovaciei, precum și anumite individualități din Ungaria, R.D. Germană și Polonia vor întrece, desigur, obținerea unui loc fruntaș, dar în afară de prezența cifrelor pe hîrtie se alcătuiește și acel clasament al valorilor recunoscute, dar neîncoronate, și tare mult am dori ca gimnastele noastre să-și înscrie numele măcar printre acestea.

Acum, că a sosit ceasul al 12-lea, gîndurile ni se îndreaptă către echipa noastră, urîndu-i succes deplin la cel mai frumos și greu concurs al anului.

Elena LEUȘTEANU

TELEcronica

ATENA — CLEVELAND — VIA IAȘI

Viața, cu ale ei figuri, m-a obligat să lipsesc din fața televizorului, tocmai în săptămîna asta luminată, cînd Țopescu — în sfîrșit ! — ne-a transmis în direct un eveniment sportiv european. Am avut remușcări : în fiecare pagină a programului se preciza că transmisia se va face în direct, studioul asigura surlele și fanfarele respective pentru această măreață realizare și oricine dintre cei care urmăresc această rubrică își poate da seama că vanitatea noastră belphegoristă cînta și ea marșuri triumfale — fusesem ascultați, Țopescu era la fața locului ! Dar, cum se întîmplă în multe amoruri, n-a fost să fie... Și de aici remușcările. Am prins doar zilele de sîmbătă și duminică, cîteva momente uluitoare : cehoslovaca pe 1 500 de metri, Besson pierzînd la ultimul centimetru, Nordwig și ralentiurile finalelor. Chiar dacă transmisiile acestea nu ne-au adus pe planeta Stuttgart — lipsite, mai ales, de forța portretelor și a detaliilor fundamentale — ele ne-au făcut să trăim frumos pe un stadion, „singurul loc pe pămînt unde m-am simțit liber"..., după o expresie de neuitat a lui Camus. Duminică, însă, maratonul mi s-a părut formidabil filmat — unul din momentele antologice ale acestui telean sportiv. Filmul acela care a rulat pe fața lui Roelants — film de aventură, de dragoste, de groază, de suspans și, mai ales, fără happy-end — a fost lucrat impecabil de un regizor care știa cîte ceva din ceea ce se întîmplă pe acel tărîm al infernului numit „capătul puterilor omenești". Mi s-a părut urît și cam inuman faptul că — în plină dramă — Bădescu nu știa cît măsoară cursa : să te joci cu metrii în asemenea clipe, să spui liniștit că ar fi **„vreo 42 de kilometri și 250 sau 200 de metri"**, nu-i a bună. Noi, care nu știm decît să privim maratonul, ar trebui să-i știm măcar distanța exactă în metri, atîta efort putem face ! Și, oare, cel mai bun moment pentru a anunța rezultatele etapei de fotbal — cunoscute la ora aceea — era clipa cînd Roelants îl descoperea pe englez la cîțiva metri de el ? Puțin respect pentru durerea atletică — ce naiba ! În schimb, Țopescu a avut multe momente bune, chiar dacă spaima în fața „pierderii legăturii" l-a obligat să nu mai dea atenție echilibrului dintre pitoresc, informație și lirism sincer. Dar toate acestea au existat în cantități satisfăcătoare, inclusiv trucurile lui simpatice în domeniul oralității, gen : „m-am fript cu supa, suflu și în iaurt"..., fraze simple, omenești și românești, de care mai toți teleaștii noștri fug ca dracul de tămîie.

Despre fotbalul duminical — „tăcere, iubito, tăcere"... cum zice Demonul. Ceea ce joacă Politehnica aceea din Iași e greu a spune. Dar dacă n-are „echipă de fotbal intiia", Iașul are un crainic sportiv de bună calitate, de foarte bună calitate — Mircea Radu Iacoban. Păcat că n-a avut și nu are ce transmite. Fără îndoială că Iacoban e printre primii noștri trei crainici — după gustul meu, dacă mi se permite, primul : ochi bun, diagnostic precis și rapid și, mai ales, știință-n comentariul care nu sufocă, dar nici nu îngroșă informarea. Cu un asemenea crainic, Politehnica din Iași ar trebui să joace alt fotbal. E trist ca o echipă să nu poată oferi comentatorilor ei decît nevolnicul eseu al golului istoric marcat după 5 etape...

Aștept, în sfîrșit, să văd ce va face studioul cu Clevelandul. O emisiune pe măsura lui Țiriac și Năstase e absolut necesară. Mă tem de un interviu-fulger. Mă tem că încă nu înțelegem ce victorie se ascunde în superba lor înfrîngere. Să fie nevoie de Atena, zeița înțelepciunii, pentru a ne explica scorurile acelea din Ohio ?

BELPHEGOR

Puțin sport n-ar strica... scriitorilor

Ei, poftim ! Tot nu fac destul sport scriitorii ? Ba da, și încă cum !... În generațiile mai tinere („tînăr" în cîmpul literar are altă limită decît în sport, slavă Domnului !), aproape că nu există ignorant în ale sportului. Există și doctori în sportologie, într-o proporție și de-o calitate cum nici Camil Petrescu n-a visat. De-ar cunoaște unii măcar un sfert despre stilul lui Fauré sau teoriile lui Faure, cît știu despre stilul lui Barbu și teoriile lui Bărbulescu, n-ar fi rău — dar asta-i altă poveste. Rămîne faptul că prezența scriitorului în viața sportivă și a sportului în viața scriitoricească face ciste ambelor vieți...

Și totuși : mi-e teamă că uneori (fireste numai uneori!) ar mai fi de învățat de la artiștii piciorului sau pumnului înmănușat. Prea des primesc ei, sportivii, lecții de la condeieri, ca să nu merite să amintim și de o lecție inversă, de-o mare utilitate.

În sport există arbitri. În literatură există critici. Avantaj net de partea arbitrilor ! Primii au drept criteriu regulamentul — secunzii, propriul lor gust. Un arbitru care ar considera învingătoare echipa cu mai puține goluri ar fi descalificat. Un critic care proclamă victoria unui condeier cu mai puține sau mai slabe, sau mai discutabile realizări, își vede liniștit mai departe de treabă. Totdeauna, în sport, izbînda e a celui mai bun, în literatură nu totdeauna, după cum se cam știe. Scriitorul dotat trebuie adesea să aștepte ca timpul să-i dea dreptate, sportivul își primește răsplata pe loc, de la tabela de marcaj. Ce s-ar întîmpla, pe stadion, dacă atletul care a dat rezultate mediocre în acel moment ar primi o cupă, pe motivul că a dat rezultate bune acum zece ani ? Suflarea sportivă ar reacționa pe loc, cu nobilă indignare, și hotărîrea s-ar infirma. Dar scriitorul poate primi o asemenea „cupă" a posteriori, chiar dacă în anul acela nici n-a pus mîna pe condei... Pe gazon își face apariția o echipă cu un nume nesonor, care-și dispută șansele cu marea... celebra... imbatabila... dar echipa asta fără șanse învinge, — iar publicul, după o clipă, o singură clipă de uimire, îi răsplătește meritul, adresînd cele cuvenite „imbatabilei"... bătute. Dar, în schimb, de cîte ori ați văzut ca scriitorului, mai puțin, dragă Doamne, celebru decît marele... imbatabilul... să i se recunoască prompt, categoric, o asemenea surprinzătoare și meritată victorie ?

Uneori, cu strîngere de inimă, dar cel mai des cu un fel de mîndrie, aflăm despre cutare performer din anii precedenți că, întrucît s-a îngrășat, sau a gustat din amețeala alcoolului sau a gloriei, e scos din selecționată — și nu va putea reveni decît dacă slăbește, părăsește cinzeaca sau se lecuiește de îngîmfare. Selecționații din literatură își cedează — vai ! — locurile cu mult mai rar, în împrejurări asemănătoare...

Elegantele legi ale sportului s-ar aplica minunat în literatură !...

Ionel HRISTEA

SĂ NU UITĂM ALFABETUL...

În rîndurile de față voi căuta să adîncesc analiza cauzelor care au generat în ultimii ani o stagnare, ba chiar un regres al echipei naționale de polo.

Dacă condițiile de pregătire în sezonul de vară (6 luni) sînt bune și chiar excepționale, pentru unele cluburi (Dinamo, de pildă), în sezonul de iarnă, în București, posibilitățile devin minime. Unui club care este obligat să prezinte patru echipe în campionat (copii, juniori I, juniori II și seniori) i se oferă 1½ culoare de 4 ori pe săptămînă pentru copii și de 2—3 ori pentru juniori și seniori. O soluție ? Organizarea unui centru (lot) de polo, în care să se pregătească cei mai buni juniori ai echipelor din București, de 3 ori pe săptămînă, ar fi cea mai indicată rezolvare pentru sezonul respectiv. La antrenamente ar trebui să predomine pregătirea nespecifică (înot și pregătire fizică). Cît privește selecția jucătorilor, ea trebuie să se facă printre copiii de 12—13 ani — dar dintre acei copii ce practică înotul de 4—5 ani — iar criteriile să fie, în primul rînd, aptitudinile deosebite pentru mînuirea mingii și pentru joc, și abia în al doilea rînd calitățile fizice.

O altă problemă importantă o consider conținutul antrenamentelor. Personal, opinez pentru antrenamentul nespecific (înot, pregătire fizică) ca latură dominantă la vîrsta copiilor și a juniorilor. Dacă la copii raportul trebuie să fie 60 la sută nespecific, la juniori el nu trebuie să coboare sub 60 la sută. În favoarea celor afirmate, voi arăta că jucătorii care au dus ani de zile greul în echipa noastră — Zahan (cel mai bun produs al poloului românesc), Kroner, Blajec, Szabo, ca să nu amintesc decît pe cei mai reprezentativi (care au cucerit titluri de campioni și au avut recorduri naționale), au fost pînă la 16—17 ani înotători, jucînd polo ca divertisment, iar calitățile lor deosebite pentru acest joc s-au impus în cele din urmă. Antrenorii și sportivii nu concep astăzi ca un jucător de polo să concureze și în probe de înot. Părerea (greșită) care predomină este că, după un antrenament de înot, antrenamentul de polo nu mai poate fi făcut, jucătorul fiind obosit ! Mare eroare, dacă ne amintim că jucători valoroși ca Perisic (Iugoslavia), Dömötör și Karpati (Ungaria), Herzog și Hermans (R.D.G.), Fortuny, Cardellach și Monsonis (Spania), Denerlein și Pucci (Italia) au fost și foarte buni înotători.

O atenție deosebită trebuie acordată și pregătirii specifice, care, nefăcîndu-se pe fondul unei bune pregătiri nespecifice, nu poate da rezultate. În echipele de copii și chiar de juniori mari există încă jucători cu un bagaj sărac de cunoștințe și procedee tehnice specifice. Astfel, ei sînt puși să scrie fără să cunoască alfabetul !

Munca unor antrenori pricepuți este stînjenită și de faptul că ei trebuie să se ocupe paralel de cîte trei-patru echipe. Astfel, antrenorii Vasiliu (Rapid), Agarici (I.E.F.S.-Ș.S.E.I.), Angelescu (Progresul), pregătesc echipe din divizia A, precum și alte trei echipe de juniori și copii. La multe alte cluburi întîlnim situații asemănătoare. Această diluare a muncii unui antrenor diminuează considerabil eficacitatea ei. Avînd în vedere numărul mic de antrenori și condițiile modeste de pregătire, consider că se impune o împărțire a tinerilor jucători în numai două categorii (copii și juniori).

În sfîrșit, cîteva cuvinte despre competiții. Există o neconcordanță între perioadele de desfășurare și condițiile de pregătire. Mă refer, în special, la perioada de iarnă, cînd accentul cade pe pregătirea nespecifică și ar trebui impusă participarea poloiștilor la concursuri de înot. De asemenea, avîndu-se în vedere că la juniori jocurile se dispută pe plan local, organizarea lor sub formă de turnee, mai ales în vacanțele elevilor, ar însemna existența unor perioade mai lungi și mai temeinice de pregătire.

În încheiere, țin să subliniez necesitatea trasării precise de către F.R.N. a sarcinilor și obiectivelor pe perioada de pregătire, precum și instituirea unui control riguros al îndeplinirii lor, iar jucătorilor talentați, susceptibili de selecționare, să li se întocmească un program de pregătire individualizat. Ar fi un prim pas spre întărirea schimbului de mîine.

Anatol GRINȚESCU
maestru al sportului

ABATERI DE LA „MICUL ÎNDREPTAR DE COMPORTARE CIVILIZATĂ"

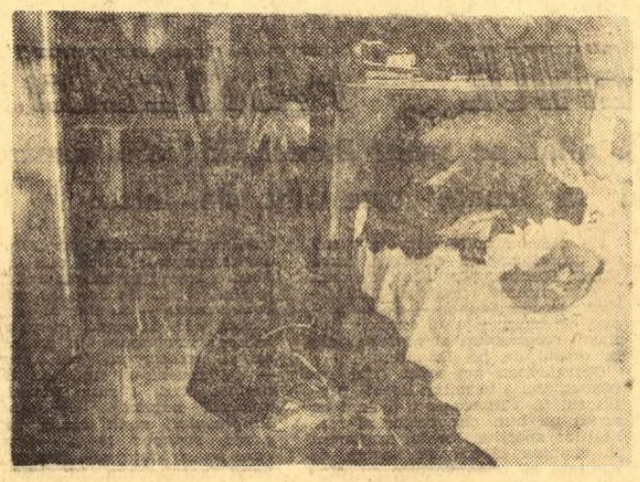

O mostră de ordine și curățenie descoperită în camerele vizitate Foto : V. BAGEAC

Într-o comunitate, acolo unde împrejurările vieții adună laolaltă un grup de oameni, există obligația morală și socială de a te comporta în așa fel, încît să nu aduci nici un fel de prejudiciu — indiferent de natura lui — celorlalți semeni. A respecta normele de conduită în societate, este mai mult decît o cerință elementară, care se învață din primii ani ai copilăriei. A păstra ordinea și curățenia în camera de locuit, a cunoaște succesiunea deprinderilor igienice zilnice, sînt capitole ale „micului îndreptar de comportare civilizată" de care orice om ia cunoștință încă din primii ani ai existenței sale.

Am vizitat, acum cîteva zile, căminul „23 August", unde sînt cazate, pentru diferite perioade, unele loturi de sportivi venite aici pentru pregătire. Ne așteptam, văzînd în holul de la intrare diferite afișe care aduceau la cunoștință tuturor locatarilor normele ce trebuie respectate, că vom avea prilejul să pătrundem în niște camere în care ordinea și curățenia sînt atotstăpînitoare.

Așa am crezut, dar speranțele ne-au fost foarte repede spulberate. Din 12 camere în care am intrat, 8 arătau de parcă ar fi fost locul de desfășurare... al celor mai cumplite drame.

Cu riscul de a fi acuzați că folosim violențe de limbaj, trebuie să arătăm că de la obiectele de uz strict personal pînă la niște farfurii (unde se mai puteau afla încă resturi de mîncare), de la paturile nefăcute și lăsate la voia întîmplării, pînă la dulapurile pline de tot felul de obiecte de care săpunul nu s-a atins de mult și băile degradate — totul era într-o cumplită învălmășeală, peste care domnea un aer greu, aproape irespirabil. Era firesc să ne interesăm și de locatari — pe care nu-i acuzăm numai de nerespectarea unor norme impuse pe plan moral, ci și pentru abaterea de la regulile de comportare în cămin. Iată-i : **atleții** : Alexandru Munteanu, Mihai Vozminschi (cam. 106), Marin Negomireanu, Florian Sem (cam. 325), Ion Chelmegeanu, Vasile Nicolau (cam. 323), Gheorghe Suha, Herman Mattes (cam. 202), Ion Păsulea, Constantin Dulgheru (cam. 204) ; **gimnaștii** : Alina Goreac, autoarea degradării chiuvetei de la baie, Nicolae Achim, Cornel Bălan (cam. 108), Gheorghe Păunescu, Dan Grecu (cam. 120) ; **scrimerii** : Constantin Duțu, Constantin Georgescu (cam. 111), Elena Pricop, Nina Alexandrov (cam. 16).

Am căutat să aflăm și părerile antrenorilor, ale celor chemați să asigure nu numai pregătirea ca sportiv a tînărului, dar și ca om, cu o comportare civilizată în societate. Iată-le : GHEORGHE CONDOVICI (gimnastică) : „Am atras atenția. Am prelucrat regulamentul. Nu există unitate de vederi între antrenori în privința programului ce trebuie respectat" ; VALERIU PRODEA (atletism) : „Rămîn surprins, pentru că prelucrasem cu o săptămînă în urmă regulamentul de ordine interioară, pe cînd ne aflam la Predeal. Vom sancționa pe cei în cauză" ; prof. MARIN GHIMPUSAN (scrimă) : „Nu sînt surprins. Am vizitat camerele. Am discutat cu acești sportivi. Colegiul de antrenori a hotărît luarea unor măsuri aspre".

Discuțiile, purtate cu antrenorii, din care am extras cele de mai sus, au mai reliefat și alte aspecte ale comportării sportivilor, dar, în același timp, și lipsa de intransigență în luarea unor măsuri severe, care să curme răul, încă chiar înainte de a se manifesta. La prima vedere, a lăsa camera în dezordine este un lucru minor, ușor corijabil. Totuși, de aici și pînă la alte acte reprobabile (despre care ne propunem a vorbi în alte materiale) ni se pare că nu este decît un pas.

Se cere, fără îndoială, întărirea muncii educative, luarea unor măsuri care să contribuie eficient la îndreptarea situației existente, care este incompatibilă cu noțiunea de sportiv și om civilizat.

Emanuel FANTANEANU

RESPECTAREA MESERIEI NU E FACULTATIVĂ...

Problema unor alergări de calificare reale, în care posibilitățile fiecărui participant să fie puse în valoare în mod corect, a implicat anul acesta o preocupare mult peste dimensiunile normalului. Ea a declanșat avalanșe de nervi spectatorilor care frecventează cîmpul de curse de la Ploiești, a determinat conducerea hipodromului să dicteze sancțiuni sau să adopte felurite soluții experimentale pentru dobîndirea unui rezultat eficient și a răpit aproape de fiecare dată cronicilor hipice preocuparea firească pentru disecarea valorii sportive a performanțelor.

Care este în fond izvorul unui atare fenomen ? S-au revărsat oare moravurile denaturatorii ale unor antrenori și driveri peste nivelul cu care fusesem obișnuiți ? S-a extins numărul celor ce determină prin influență speculațiile financiare în detrimentul obiectivului sportiv ? Stabilirea unei aprecieri în această privință este un amănunt de ordin secundar. Cert este un singur fapt : la baza acestei interminabile și enervante probleme stă numai atitudinea negativă a multora dintre driveri. Zicala „nu iese fum pînă nu se aprinde un foc" se potrivește de minune cu situația de față. Prezentînd o vădită atrofiere a simțurilor față de munca educativă — deși, în fond, corectitudinea face parte integrantă din orice obligație profesională — driverii și-au atras acum asupra lor măsurile curative ale conducerii hipodromului, măsuri care au fost gradate în ultima vreme de la sancțiunea simplă de a nu mai conduce în probele publice (Sandu Nicu), pînă la retrogradarea în funcție (Niculae Gheorghe) și, în ultimă instanță, pînă la desfacerea contractului de muncă (D. Popa).

Este desigur trist că ei înțeleg să-și desfășoare munca sub amenințarea sancțiunilor drastice, dar situația pe care singuri și-au creat-o trebuie o dată și bine soluționată !

Driverii ar trebui să înțeleagă că actualul profil moral al unora dintre ei este foarte alterat. Ceea ce ni se pare grav, este că ei nu recunosc — pentru că nu-și propun tratarea cu sinceritate a autocriticii — acuzațiile aduse și se ascund — aidoma struțului — sub eterna scuză „calul nu e o mașină". Dar dacă — utopic — fiecare alergare ar fi filmată, ei s-ar putea convinge, cu propriii lor ochi, cum se profilează pe ecran ținuta lor în sulky în cazurile cînd conduc caii cu convingere din plecare și pînă la sosire, și cum apare silueta acelorași „eroi" în cazurile cînd pleacă de la start cu intenția vădită de a face în cursă simplă figurație. Contradicția aceasta flagrantă, neprinsă de nici un aparat de filmare, este totuși înregistrată duminică de duminică în privirile celor prezenți pe cîmpul de curse fără ca driverii să gîndească cîtuși de puțin la un asemenea lucru. Sfidarea față de o ținută etică normală apare la driveri cu atît mai condamnabilă cu cît plafonul lor valoric este destul de scăzut. Dacă la cursele de galop pepiniera autohtonă de jochei și-a cîștigat un renume în contextul hipic european — Huțuleag încalecă în Polonia, Gogu Stoian în Iugoslavia, iar Mihai Cîmpeanu și Florea Picui în Suedia — la trap, driverii nu se situează la un atare nivel. Putem afirma fără reticență că dacă ar fi puși în situația de a-și desfășura activitatea pe un hipodrom extern, numai foarte puțini dintre ei ar putea corespunde. Argumentul acumulării de cunoștințe prin practicarea a ani și ani de meserie, nu s-a dovedit de loc convingător în nenumărate cazuri. Aproape toți dintre ei pornesc de la start fără o concepție tactică, fiindcă nici nu se preocupă de așa ceva. Nepermis de mulți nici n-au noțiunea trainului în care se desfășoară proba. Și atunci de ce nu-și fac din asta o preocupare ? În toate domeniile de muncă „epoca romantismului" este înlocuită prin tehnică. Cred ei că hipismul își poate permite o poziție de indiferență față de un atare adevăr ?

Pînă vom avea prilejul să consemnăm primele simptoame ale celei mai elementare datorii față de muncă — cinstea — pe lîngă că aprobăm justețea măsurilor luate de conducerea hipodromului, îi urăm să păstreze o neabătută fermitate pe viitor în aplicarea celor mai drastice măsuri curative.

Probele de calificarea cailor de curse n-au nevoie de manevre incorecte și nici de jongleri. Profesiunea de a antrena și conduce caii de curse este o meserie care se cuvine a fi respectată, dar pe care ar trebui să vedem că o respectă în primul rînd cei care o practică. Alternativă nu există !

Niddy DUMITRESCU

DE LA UN BUT LA ALTUL

Eficacitate și... suspendări

Clasamentul după 4 etape, de altfel comentat, în linii mari, în cadrul rubricii, prilejuiește constatarea lipsei de răsturnări în partea superioară și în zona retrogradării: Dinamo (singura formație, de altfel) a acumulat maximum de puncte, iar C.S.M. Sibiu și Progresul dețin, cu o îndirjire demnă de o cauză mai bună, pozițiile candidatelor la „B".

Dinamoviștii au trecut pe primul loc și la capitolul eficacitate, cel ce ne interesează mai mult acum : 108 puncte înscrise, secondați de Grivița Roșie (99) și de Farul (56). În apărare, tot Dinamo se dovedește cea mai bună : a primit doar 6 puncte (și acelea numai din lovituri de pedeapsă), realizînd astfel un punctaveraj foarte bun (+102). Atacurile cele mai neeficace sînt cele ale Politehnicii Iași (11 puncte marcate), C.S.M. Sibiu (12 p) și Agronomiei Cluj (15 p).

În cele patru etape s-au înscris 454 p (79 înc., 30 l.p., 19 d.g., 35 tr.), etapa a patra avînd o contribuție remarcabilă (129 p). În această etapă, fapt semnificativ, s-au înscris cele mai multe încercări (24, față de 22 într-a doua) și cele mai multe lovituri de pedeapsă (11, față de 9 în etapa a doua).

În clasamentul marcatorilor (acum 70, față de 55 după etapa a treia) conduce autoritar Nica (Dinamo) cu 42 p, urmat de Țibuleac (Grivița Roșie) cu 25, Durbac (Steaua) 18, Simion (Grivița Roșie) cu 16, Dragomir (Dinamo) și Balcan (Grivița Roșie) cu cîte 15, Fugigi (Vulcan) cu 14, Cristea (Farul) cu 13, Balint (Agronomia) și Suciu (Universitatea) cu cîte 12 etc. Cele mai multe încercări au fost înscrise de Nica, Dragomir, Țibuleac și Balcan — cîte 5, iar faptul că e vorba de jucători ai primelor două clasate spune, de asemenea, foarte mult.

Să așteptăm, însă, disputarea a încă trei-patru etape pentru a putea stabili un clasament absolut edificator...

prof. Valeriu Irimescu

★

Și acum — „petele negre", capitol pe care l-am fi dorit absent, sau măcar foarte puțin populat : V. Achim (Știința Petroșani) — suspendat pe trei etape (lovitură cu pumnul); Fl. Ionică (Universitatea Timișoara) — 4 etape (lovirea adversarului); M. Teodorescu (Grivița Roșie) — o lună (sancțiune relativ blîndă după părerea noastră pentru că lovirea adversarului căzut este un act grav); C. Chifor (Politehnica Iași) — o lună (lovirea intenționată a adversarului); s-au mai dat și cîteva avertismente.

ACTUALITĂȚI

● În ultima vreme, selecționatele unor orașe și echipe de club au susținut întîlniri internaționale în țară și peste hotare. Cîteva rezultate : Selecționata Tg. Mureș — Magykanisa 2295—2156 p.d., Epitök Szekesfeher — Constructorul București 3464—3220 p.d. și 3448—3252 p.d. (meciuri masculine, în 8 jucători, la 100 de bile mixte).

● În cadrul manifestațiilor prilejuite de împlinirea a 80 de ani de existență a fabricii de ciment din Brăila va avea loc, între 26—28 septembrie, un turneu de popice. Participă — alături de gazde — echipele unităților similare din Bicaz, Medgidia, Turda și Comarnic.

● Sîmbătă și duminică se va desfășura la Bacău, Brașov, Cluj și Pitești faza de zonă a campionatelor feminine individuale. În program figurează probele pentru senioare, junioare și perechi. Își dispută întîietatea campioanele de județ.

În continuarea seriei de peste 300 de spectacole îi puteți vedea pe :

ȘTEFAN CIOBOTĂRAȘU
MARCELA RUSU
ȘI TOMA CARAGIU

în comedia românească de mare succes

SFÎNTUL MITICĂ BLAJINU

de AUREL BARANGA

PREZENTATA DE TEATRUL BULANDRA DUMINICA, 28 SEPTEMBRIE, ORA 10,30 LA SALA PALATULUI

Pe velodromul Dinamo

CAMPIONATELE SENIORILOR CONTINUĂ...

Pe velodromul Dinamo, în continuare, o nouă săptămînă de întreceri; se desfășoară — paralel — campionatele pentru seniori ale municipiului București și campionatele naționale. De fapt, disputele pentru titlurile bucureștene sînt o repetiție în vederea „naționalelor", întrucît la start se prezintă (cel puțin, pînă acum) aceiași concurenți, în provincie neexistînd, decît sporadic, alergători care se ocupă de cursele specifice velodromului.

Iată rezultatele înregistrate pînă acum în campionatele municipiului București la seniori. **Viteză** : Fl. Negoescu, Paul Soare, G. Negoescu, toți de la Steaua. **1.000 metri**, start de pe loc : Fl. Negoescu (1:11,1/10); C. Gonțea (1:11,2/10); P. Soare (1:11,5/10), toți de la Steaua. **Urmărire individuală**: C. Gonțea (Steaua), C. Ciocan (Dinamo), F. Purcărașu (Steaua). **Urmărire pe echipe**: Steaua I (M. Virgil, C. Gonțea, P. Dolofan, P. Soare). Echipei Steaua II nu i s-a acordat locul al doilea, în finala cu prima echipă, din cauza lipsei de combativitate. Pe locul 3, Dinamo, urmată de Voința.

În cadrul reuniunilor care au avut loc, s-au făcut o serie de tentative de recorduri. Iată pe cele izbutite. **La 400 metri lansat**, Fl. Negoescu a stabilit un nou record: 24 sec. 4/10. (Vechiul record îi aparținea și era de 24 sec. 6/10). Tot el și-a doborît vechiul record **la 500 metri lansat** (31 sec. 2/10), realizînd 30 sec. 8/10. **La 1000 metri lansat**, colegul lui de club, C. Gonțea, a obținut 1 min. 7 sec 6/10, doborînd astfel vechiul record deținut de P. Soare, cu 1 min. 7 sec 9/10.

Campionatele continuă astăzi, cu începere de la ora 16,30.

— am. i. —